

MURAT BAŞEKİM • DG

MURAT BAŞEKİM Ankara'da doğdu. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. 2000'den bu yana çeşitli öyküleri, çizgi-roman senaryoları ve çevirileri yayımlandı.

İletişim Yayınları 1799 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 250

ISBN-13: 978-975-05-1098-4

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Koray Kuranel

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Burcu Tunakan

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MURAT BAŞEKİM
DG

İÇİNDEKİLER

Düğümler.....	9
Sebep İhlali.....	29
Eski Sesler.....	43
Kaynana.....	51
Kervansaray.....	59
Avcı.....	69
Deli Gücük'ü Kim Öldürdü?.....	85

*Levent Cantek, Yiğit Değer Bengi, Kadir Yiğit Us,
Korkut Öztekin, Volkan Dalkılıç, Deli Gücük ve
Tam Macera ekibi,*

*eşim, ailem ve
evini kafama düşüren Roderick Usher'a
yedi kez teşekkürlerimle...*

Düğümler

I.

“İskender’in ustura gibi kılıçla inatçı kör düğümü bir vuruşta kesip kopardığı yer de buraymış...” diye sırttı Jerom, aylamak üzere olan çıplak oğlanın kolunu kalın organla bağlar-ken, “pek münasip! Bizim yapacağımız da bir nebze aynısı olmayacak mı?”

İtalyan papazın bitmek bilmeyen zevzekliklerine tahammülü çoktan tükenmişti Zarif’in. Jerom’a cevap vermedi. Avrat gibi mütemadiyen konuşur, lakırdısı bitmezdi. Ama zaten diğer özellikleri de avratlara çekmemiş miydi? Zarif, papazın, manastırın bu sidik kokulu karanlık köşesinde bir zamanlar kim bilir hangi başıbozuklara kaç defa “el verdiğini” düşündü.

Ateşin üzerinde bakır kazan cızırıyordu, kazanın içinde çam sakızı eridikçe eriyordu. Az sonra Cevher Ağa da sökün edecek ve her zamanki zanaatları başlayacaktı. İcra edecekleri şey mesele değildi de, asıl marifet, sonrasında hayatta tutmaktı oğlanı.

Zarif, Jerom ile birlikte kollarından bacaklarından ve gövdesinden sıkıca bağladıkları oğlana baktı. Kendisinin aksi-

ne bu oğlan ak tenliydi. On beş yaşlarında, hilal kaşlı, lale yanaklı, peri yüzlü, zerdali boylu, karanfil bir mazlum idi. Şimdi tümnden ayılmış, korkusundan tir tir titreyip, kalem gibi bilekleriyle yüklenerek hoyrat urganları, düğümleri kopardı için çırpınıyordu. Korkması tabii idi elbet. Zarif de bir zamanlar aynı yerde eli kolu bağlı yatıp, bu garibin az sonra tadacağı acının aynısını tatmamış mıydı?

Uzanıp iri, kara, kılsız elleriyle oğlanın gülbeşeker yanağını okşayıp fıslıladı: “Korkma gül-taze, merhamet kılacağız bu faslı sana. Hafiftir Ağaman eli. Bilirim. İyi bilirim.”

Jerom bir dal parçasıyla karıştırdığı çam sakızının kıvamına bakarken kazana tükürdü: “Şu oğlanın suretine bir bak! Yusuf nişanı nakşedilmiş... Gelin bu fidana kıymayalım. Şu işveye, Şu edaya bir bak hele. Muhabbet dalında açmış Goncağül. Sine kafesinde yavru bülbül! Ne teni Habeş karası ne gözü Acem şehlası... Yazık değil mi buna? Şu sim-sütun bileklere bak. Ne paşalara ne hamamlara satarız biz bunu! Kaç aşık, kaç meftun çömelip buse kondurmak ister, Şu pırlı billur bele!”

Zarif, dişlerini sıkarak İtalyan’a baktı. Bu namussuz kulampara, oğlanı kendisi için istiyordu. Fırsatını bulsa Jerom, Şu masum oğlanı Ağadan kurtarıp haklayacaktı şüphesiz. Zarif, kendisine on dört yaşından bu yana asla nasip olmamış ve olmayacak o vuslatı her düşündüğünde hiddetten kudururdu. Gözleri karardı. Papazın kafasını fokurdayan kazana sokmak üzere doğruldu...

“Doğrusun papaz, gel gör ki Bab-üs Saade’de, Harem Ocağı’nda ziyadesiyle ihtiyaç var böyle akça halayıklara. Gayrı karasından, Habeş’inden gına gelmiş saraya. Böylesine fazla akçe öderler. Zarif, az dur hele sen de.”

Cevher Ağa idi bu gelen. Kartal bakışlı, kaytan bıyıklı, kara yağız bir babayığit. Yanında tazısı, elinde biley taşına iyice yalattırdığı usturası... Tazı, bağlı çocuğa doğru hırslayıp havlıyordu. Ağa ise o tarafa bakmıyordu bile. Zarif’in bildiği

kadarıyla Şu âlemde oğlanlardan hoŐlanmayıp, sırf avratlara meyleden yegâne Ademoğlu Cevher Ağa idi. Cevher Ağa için oğlanlar sadece birer ticaret vasıtası, birer maldı. Tacirlerin de yüz akıydı üstelik. Saraya ya da hamamlara, konaklara sattığı oğlanlardan kazandığı akçeleri adilce pay eder; üçte birini İtalyan'a, üçte birini Zarife ve üçte birini de kendine ayırırdı. İyi at binen, akmaklı tüfengi iyi atan, sesi tok, bıyığı gür, gözü pek, yüreği mert bir adamdı. Zarif, efendisine bu yüzden tuhaf bir hürmet besliyordu. Tabii bu öğrenilmiş bir hürmet idi...

Bundan seneler evvel bir yaz gecesinde, efendisinin konyuna sokulup ona hizmet etmek isterken, Cevher Ağa tarafından öldüresiye dövüldükten sonra öđrenmiŐti Zarif, Ağa'nın bu mizacını. Kanlar içinde kaldığı, dudağının yarılıp diŐlerinin bakır kuruŐ gibi saçıldığı, burnunun ve alnının kırılıp kaburgasının çatladığı o geceden sonra da asla bu bahis açılmadı bir daha. Cevher yine müŐfik ağa olarak kaldı. Zarif de onun sadık kölesi.

Cevher Ağa başı ile iŐaret etti: "Zarif, oğlanı bırak. Ne kadar ırpınsa o düğümü çözemez. Sen esas Şu iti bağla. Geçen sefer kan kokusunu alır almaz, kudurup oğlanın kasıklarını diŐledi ydi. Bize altı yüz kuruŐa mal oldu. Bu körpeliği de aynı Őekilde ziyan etmeyelim."

"Hangisini dersin Ağam? Kudurup da oğlanların kasıklarını diŐleyen iki tane it var burada!" dedi Zarif, Jerom'a bakıp tükürerek.

İtalyan papaz kızmıŐtı. "Seni tıraŐlanmış HabeŐ maymunu! Sen muhabbet lalesini koklayamıyorsun diye..."

"Yetti bre madrabazlar! Destur deyin de iŐe koyulalım."

Cevher Ağa'nın celali iki adamı da susturdu. KarŐılıklı kinleri yüzünden Ağa'yı kızdırmak istemiyorlardı. Üstelik Şu bir saat içinde pür dikkat hareket etmeleri gerekiyordu, aksi takdirde pek değerli bir maldan yoksun kalacaklardı.

Tazıyı bağladıktan sonra Zarif, oğlanın karnını, baldırlarını, kasıklarını erkeklik alametlerini, acı biberli suyla uzun uzun yıkadı. Kuru yer bırakmadı. Sonra da başına gelecekleri sezmiş olan oğlanın debelenen gövdesini mengene gibi kara pençeleriyle sıkı sıkı tuttu. Aynı anda İtalyan papaz Jerom (gençliğinde ise papazlığın yanı sıra hekimlik ve hatta İstanbul'da şairlik yaptığını da iddia ediyordu; Zaten hekimliği ile ikna etmişti Cevher Ağa'yı, kendisini de bu çeteye dahil etmesi hususunda), cüppesinin cebinden küçük ama sağlam bir sicim çıkardı. Kirli turnakları ile sicimin tel tel olmuş saçaklarını sabırla söküp tane tane kopardı. Avuçlarını toprağa bulayıp sicimi son kez sertçe gerdi. İş göreceğini anlayınca da memnun bir edayla, Zarif'in çocuğu zaptettiği mermer sunağa yaklaştı. Oğlan artık ne olacağını tam olarak anlamıştı. Cılız vücudunu bir titreme aldı.

Bir yandan da keyifli bir ıslık tüttüren Papaz, oğlanın yanına varınca yavaşça eğildi. İpin ucuyla oğlanın karnını hafifçe gıdıkladı. Ve aniden çıplak garibanın korkudan büzüşmüş organını sicimle sarıverip adam boğarmışçasına sıkmaya başladı.

Bir yandan da, "Yazık! Gitti gonca gibi zeker..." diye söyleniyordu.

Talihsiz oğlan, Jerom'un tahminince Çerkezce olan kendi dilinde feryat figan haykırıyor. Gözlerinden tufan gibi yaşlar akıyordu. Kuduz it gibi debelenen oğlanın başı sarsılıp titredikçe, Zarif'in aklına aynı zulmü yaşadığı dokuz sene önceki kendi hali geliyordu. Avuçlarının arasında haykıran çocuğa sevgiyle baktı. Bu güzel garibi alıp teselli etmek isterdi. Onun altın zülüflerini taramak, onu öpüp okşayarak uyutmak, ona cefalarını unutturmak isterdi...

Ama öte yandan eğer fazla çırpınıp Cevher Ağa'sının canını sıkacak olursa, bu küçük "kahpe"nin kafasını şu mermerde ceviz gibi ezmekten de çekinmezdi Zarif.

Jerom'un kuvvetle sığıdığı sicimin ortasında büzüşen et parçası kızarıp morardı. Ucundan damla damla kan gelmeye başladı. Bunu merakla inceleyen Papaz'ın yüzünde tuhaf bir hayranlık ve şehvet vardı şimdi. İtiraf etmese de Zarif de aynı duygular içindeydi. Bir vakitler yaşadığı azaba şimdi kıyısından bir seyirci olarak şahit olmak, onu her seferinde büyütüyor ve hatta heyecanlandırıyordu.

Derken Cevher Ağa geldi. Her dem olduğu gibi gene sakin. Kazanı yoklayıp fokurdayan çam sakızının eriyip tam kıvama geldiğini gördükten sonra, elinde usturayla çocuğa yaklaştı.

Oğlan şimdi can havliyle yükleniyor, kısırılmış domuz gibi böğürüp çırpınıyordu. Başka biri tutsa çocuk belki kurtulurdu, ama Zarif, imparatorluk hudutları içinde yaşayan en kuvvetli esirlerden biriydi. Soğuk bir Zemheri gecesi kendisini Hasköy'de kalafat yerinde kısıran üç kulampara kalıyoncuyu çıplak elleriyle tek başına gebertip, o sigilli tokmaklarını dut gibi ezmişti. Garip oğlan beyhude çırpınıyordu, geçit vermez bir kale idi Zarif. Yine de Jerom sırtarak seslendi: "Sıkı tut kirve!"

Cevher Ağa derin bir soluk aldı, gözlerini kısı ve incecik usturayı oğlanın erkeklik köküne en dibinden kuvvetle vurdu. Bileylenmiş keskin yüzey, yumuşak eti, volkandan akan lav misali boydan boya kolayca yarıp geçti. Çerkez çocuktan çıkan ses, Araftaki ifritlere bile kâbuslar gördürecek cinstendi. Azap, feryat evet... Ama bir yandan da güler gibi bir ses değil miydi bu? İstirabın en dibinde keşfedilmiş bir kahkaha. Zarif ömrü boyunca bu sesi unutmuyacaktı. Artık oğlamı kaybedeceklerinden korkmaya başlamıştı.

Jerom ise, ne bu cehennem haykırışından ne de yüzüne boydan boya sıçrayan onca kan ve sidikten etkilenmişti. Duğanın etrafındaki sıvıları yalanarak sildi:

"Üzülmesin cilvelim, bunu sünnet gibi düşünesin... Er-

kekliğe adım attın sen. Ama Allah müstahakkımı versin, azıcık fazla adım atmışsın, bak düştün şimdi uçurumun dibine. Hayasız seni, hayasız!”

İtalyan kendi nüktesine kıkırdarken, Cevher Ağa kan kokusunu alır almaz, kudurup havlamaya başlayan tazıyı susturmak için hayvanın önüne elindeki ıslak et parçasını attı. Efendisinin attığı lokmayı bir hamlede yutan köpek sessizce başını kaldırıp kahverengi gözleriyle yeni et beklemeğe koyuldu. Çerkez oğlan bayılmak üzereydi. Zarifin bastırmasına artık gerek yoktu. Hem şimdi onun başka görevi vardı. Ağasının kara gözlerine bakıp teyit aldıktan sonra, oğlanın titreyen cılız kollarını bıraktı ve ateşin üzerinde artık iyice kıvamını bulmuş olan çam sakızının fokurdadığı kazanı getirmeye gitti. Eğer acele etmezlerse oğlan kanamadan ölecekti.

Jerom ile Ağa, kesilen kordonların karına akıntı yapmaması için, budanmış tüm damarları bağlamaya koyuldu bu arada. Artık her saniye önemliydi. Neyse ki tüm kokuşmuşluğuna rağmen İtalyan bu hususta maharetliydi. Zanaatını çabucak icra etti. Zaten Cevher Ağa ona sadece bu yüzden tahammül ediyordu.

Artık son bir fasıl kalmıştı.

Efendisi ile Papaz'ın işlerini bitirmelerini bekleyen Zarif, onlar çekildikten sonra elinde kazanla oğlana yanaştı. Fokurdayan kazanı şöyle bir kez karıştırdıktan sonra bir tahta kaşık dolusu erimiş çam sakızını, tek damlasını ziyan etmeden oğlanın usturayla kazınmış hayalarına ve hâlâ oluk gibi kanayan erlik köküne dökmeye başladı. Bal kıvamındaki kaynar sıvı, düştüğü yerde eti cızırdatarak mühürledi. Daha önce kızdırılmış demirle yara dağlamayı denemişler, ancak böyle yaparken pek çok oğlan kaybetmişlerdi. Jerom'un bulduğu bu çare, hem tüm yaraları kapatıyor hem de akkor demirden daha iyi dağlıyordu. Ölecekleri varsa bile oğlanlar

bundan değil, başka başka sebeplerden ölüyordu. Zira bu işte mal kaybı, her daim mevcut bir tehlike idi...

Kaynar çam sakızı, oğlanın seçiren kızıl teninde yavaşça soğuyup tüterek katılaştırken Cevher Ağa usturayı bir taşın üstüne bırakıp elini yüzünü yıkamak üzere çeşmeye yöneldi. Celalli yüzünün, kara bulutlarının arasından keyifli bir tebessüm pırlıyordu şimdi:

“Aferin Zarif, Jerom. Elinize sağlık, oğlan yaşayacak gibi... Şimdi ne yapacağınızı biliyorsunuz. Zarif, o işi de halledin. Sonra da gelin bir sofraya kurun. Ayran çalkalayın, kalan pastırmayı da kesin. Zarif, sen de bir nar pekmezli pilav düşür, şöyle inci gibi. Bilirim yorulduz siz de. Sıkın dişinizi. Memlekete yol uzun, bari biraz karın doyuralım, gönül eğleyelim.”

Sonrası mesele değildi.

İtalyan ile birlikte baygın oğlanın idrar yollarının ucuna birer kamış taktılar. İki yanından tutup dışarı çıkardıkları oğlanı beline kadar sıcak kuma gömdüler. Çocuk, küçük ya da büyük abdest yapacak durumda olmadığı için ona üç gün boyunca hiçbir şey yedirip içirmeyeceklerdi. Birkaç gün zarfında da oğlanı yeniden manastıra alarak kokulu bir merhem ile yaralarını ovacaklar; ondan bir hafta sonra da Anadolu'ya, Şehr-i İstanbul'a doğru yola düşeceklerdi. En az bin akçeye satacakları yeni ak hadımoğlan ile birlikte; deli sularıyla, yaban bozkırıyla, ıssız yaylalarıyla Anadolu'dan geçmek pek kolay olmayacaktı elbet.

Ama bundan gayrı, ne gelebilirdi ki başlarına?